

Sygn. akt II A Ka 26/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2021r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Katarzyna Capałowska

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Anna Kalbarczyk

Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.)

Protokolant sekr. sąd. Aleksandra Duda

przy udziale oskarżyciela subsydiarnego (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2021r.

sprawy J. R. urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 296 § 3 kk w zw. z art. 12 kk i z art. 276 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 24 czerwca 2020r. sygn. akt V K 222/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżyciela subsydiarnego (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz oskarżonego kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) zł z tytułu zwrotu kosztów obrony w postępowaniu apelacyjnym,

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżyciela subsydiarnego (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. koszty sądowe postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
	Sygnatura akt	<i>II A Ka 26/21</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 24 czerwca 2020r. w sprawie V K 222/16.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – oskarżyciel subsydiarny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			-----	-----	-----
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>W zakresie czynu z pkt. I:</p> <p>I. Obraza art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego w celu wyceny wartości udziałów (...).</p> <p>II. Obraza art. 170 § 1 pkt 2 kpk poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku oskarżycielki posiłkowej o przeprowadzenie dowodu z dokumentów – pozwu o zapłatę i nakazu zapłaty.</p> <p>III. Obraza art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez pominięcie istotnych okoliczności sprawy oraz dokonanie wybiórczej i uproszczonej oceny zebranych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># zarzuty niezasadne</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># zarzuty niezasadne</p>

dowodów z dokumentów, jak i osobowych, dowolną ocenę dowodu z opinii biegłego R. G. a także dowodu z wyjaśnień oskarżonego.

IV. Obraza art. 167 kpk poprzez zaniechanie wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, w szczególności rzeczywistej wartości majątku spółki (...) i szkody poniesionej przez I. M. wskutek działań oskarżonego.

V. Obraza art. 7 kpk w zw. z art. 201 kpk poprzez uznanie, że dowód z opinii biegłych M. B. i A. Z. nie może stanowić podstawy ustaleń w sprawie.

VI. Obraza art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez zaniechanie wskazania faktów, z których ma wynikać brak możliwości przypisania oskarżonemu zamiaru popełnienia czynu zabronionego

a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku skutkujący uniewinnieniem oskarżonego od zarzuczonego mu czynu.

W zakresie zarzutu z pkt. II:

VII. Obraza art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną ocenę dowodów z wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków oraz dokumentów.

VIII. Obraza art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1. kpk poprzez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu wyroku, które dowody sąd uznał za wiarygodne, bądź niewiarygodne i tym samym,

	<p>które z nich stanowiły podstawę czynionych w sprawie ustaleń faktycznych.</p> <p>IX. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez ustalenie, że oskarżycielka miała dostęp do dokumentacji spółki (...).</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Analizując przedmiot i tok rozpoznawanej sprawy w pierwszej kolejności należy poczynić uwagi, które mają charakter ogólny, ale jednocześnie zasadniczy dla jej rozstrzygnięcia.</p> <p>Spółka (...) powstała w 1996r. a większość jej udziałów (17889 udziałów z 18225) należy do R. S. (1), który zaginął w 2005r. Oskarżony J. R. na stanowisko prezesa zarządu spółki został powołany w 2000r. i pozostawał nim w dacie zarzutów. Nie ulega także wątpliwości, że problemy w zarządzaniu tym podmiotem mają źródło w konflikcie pomiędzy oskarżonym i E. S., która na mocy postanowienia sądu rodzinnego została ustanowiona kuratorem dla nieznanego z miejsca pobytu R. S. (1) (mąż świadka). Strony, co wynika z akt śledztwa, z różnym skutkiem inicjują szereg postępowań sądowych wykazując tam swoje racje i uprawnienia do zarządzania spółką. Treść zeznań świadków również uwarunkowana jest tym, po której stronie świadek jest zaangażowany w spór, de facto, w jakim czasie (w praktyce, z czyjej inicjatywy) otrzymał funkcję w spółce, bądź innych powiązanych z nią podmiotach. W konsekwencji -</p>		

świadkowie A. O., E. P., M. G. (d. N.) relacjonują w sposób zgodny z zeznaniami, a zasadniczo ocenami E. S., natomiast świadkowie E. Z., czy R. S. (2) wspierają wersję oskarżonego.

Działalność gospodarcza jest tą sferą aktywności, z którą związane jest ryzyko. O ile niemal każde zagadnienie sporne związane z jej prowadzeniem z inicjatywy uprawnionych organów może zostać poddane ocenie w oparciu o zasady określone w przepisach prawa cywilnego, gospodarczego, czy administracyjnego a te obszary prawa zasadniczo temu służą, to już ich analiza prawno-karna jest zabiegiem znacznie trudniejszym. Przypisanie zachowaniom podjętym w związku z działalnością gospodarczą cech przestępnych z art. 296 kk (zatem bezprawności, karygodności i zawinienia) jest zabiegiem skomplikowanym i wymaga uwzględnienia w karnoprawnej ocenie złożoności specyficznych warunków obrotu gospodarczego. Dla przypisania sprawcy karalnej niegospodarności niezbędne jest wykazanie, że swoim zamiarem, a zatem wolą i świadomością, obejmował wszystkie znamiona strony przedmiotowej przestępstwa. Sąd Okręgowy słusznie uznał, że dowody zgromadzone w rozpoznawanej sprawie nakazują wykluczyć poczynienie takich ustaleń wobec J. R.. Jednocześnie dalsze dowodzenie w tym zakresie, a na tym żądaniu zasadniczo opiera się apelacja, jest nieuzasadnione, bowiem wykracza poza cele procesu karnego na etapie postępowania przed sądem. To rolą oskarżyciela jest wykazanie zasadności oskarżenia, a na etapie wnoszenia aktu oskarżenia

- jego uprawdopodobnienie. Oczekiwanie, by to sąd karny, w ramach kolejnych opinii biegłych, dalej prowadził postępowanie zmierzające w praktyce do ustalenia kondycji podmiotów gospodarczych a także zasadności i rentowności podejmowanych czynności, jest nieuzasadnione. Proces karny na etapie postępowania sądowego i to także wówczas, gdy jest inicjowany przez oskarżyciela subsydiarnego, nie może powodować zamiany ról procesowych i nakładania na sąd obowiązków prowadzenia wszelkich działań śledczych. W stanie dowodowym rozpoznawanej sprawy jest to o tyle istotne, że czynności dotychczas wykonane, tak w ramach postępowania przygotowawczego, jak i przed sądem skutkują brakiem możliwości przypisania oskarżonemu czynu z art. 296 kk w każdej ujętej w tym przepisie postaci. Uwzględniając wielość biegłych, którzy wypowiedali się w sprawie, także w ramach prywatnej opinii złożonej przez oskarżyciela, stwierdzić należy, że nie ustalono, by działania oskarżonego ujęte w zarzucie spowodowały szkodę a wykazane przez biegłych złożoność i trudność dowodzenia w tym zakresie wykluczają możliwość przypisania zamiaru jej spowodowania, gdy warunkiem odpowiedzialności z art. 296 kk jest wykazanie, że sprawca obejmował swoim zamiarem szkodę i to w konkretnej, wymaganej przez przepis wysokości.

Niezależnie od powyższego, zwalczanie niegospodarności powinno opierać się na zasadzie ultima ratio regulacji prawnych, zatem przede wszystkim środkami z dziedziny ekonomiki, organizacji i zarządzania oraz przez prawo gospodarcze, administracyjne i cywilne a także przy użyciu środków

z zakresu odpowiedzialności służbowej, dyscyplinarnej i porządkowej. Niegospodarność karalna odnosi się do kryminalizacji wąskiego zakresu nieodpowiedniego gospodarowania, chroniąc w tym trybie interesy uczestników obrotu gospodarczego przed szkodliwą niegospodarnością menadżerów prowadzących cudze sprawy gospodarcze. Sąd karny nie jest zatem uprawniony do ingerowania w wolność działalności gospodarczej, skoro wszelkie ograniczenia w tym zakresie mogą wynikać tylko z ustawy i są dopuszczalne tylko ze względu na ważny interes publiczny. Taki występuje zawsze, gdy dotyczy gospodarowania środkami publicznymi, co w rozpoznawanej sprawie nie ma miejsca.

Uwzględniając powyższe uwagi wskazać w końcu należy, że jedna z naczelnych zasad procesu karnego - zasada prawdy materialnej sformułowana w art. 2 § 2 kpk, wprowadza wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych, ustalenia te muszą być zatem udowodnione w takim stopniu, by w świetle całokształtu okoliczności sprawy fakt przeciwny dowodzeniu był niemożliwy. Obowiązek udowodnienia odnosi się przy tym tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, skoro korzysta on z domniemania niewinności (art. 5 § 1 kpk) a niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na jego korzyść (art. 5 § 2 kpk). W konsekwencji, wyrok skazujący nie może zapaść nie tylko wtedy, gdy wykazano, że oskarżony jest niewinny, ale także wówczas, gdy nie udowodniono, że jest winny zarzuconego mu przestępstwa. W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia oskarżonego,

negującego tezy aktu oskarżenia, zostaną uprawdopodobnione a taka sytuacja ma miejsce w sprawie rozpoznawanej.

Zarzuty dotyczące czynu z pkt. I:

Zarzuty I, II i IV.

Wbrew stanowisku skarżącej, Sąd Okręgowy rozstrzygał w oparciu o taki materiał dowodowy, jaki w realiach sprawy możliwy był do zgromadzenia, tym samym zaskarżony wyrok został oparty na kompletnej podstawie dowodowej. Niezależnie zatem od prawidłowości wskazania procesowych podstaw oddalenia części wniosków dowodowych, nie ma racji skarżąca, gdy wywodzi, że w tym zakresie Sąd uchybił regulacji art. 170 kpk.

Dla oceny zasadności zarzutu dotyczącego braku dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii biegłego w zakresie wyceny wartości udziałów spółki (...) niezbędnym jest przytoczenie toku postępowania w sprawie w części, w jakiej dotyczy dowodzenia na podstawie opinii biegłych.

W celu ustalenia, czy wniesienie aportem do spółki (...) udziałów I. M. w (...) (6 maja 2011r.) a następnie wierzytelności I. M. względem (...) (19 sierpnia 2011r.) spowodowało szkodę w majątku spółki (...) i w jakiej wysokości, zarówno na etapie śledztwa, jak i w postępowaniu sądowym opiniowali biegli, poza sporem bowiem pozostaje, że ustalenia w tym zakresie wymagają wiadomości specjalnych (art. 193 § 1 kpk).

W toku postępowania przygotowawczego prokurator

uzyskał opinię biegłego R. Z., który wydał ją we współpracy z M. B. – biegłą sądową przy Sądzie Okręgowym w Lublinie z zakresu analizy ekonomicznej przedsiębiorstw, finansów i rachunkowości, księgowości śledczej (k. 2066-2113, tom X akt śledztwa).

Biegli, co do transakcji z dnia 6 maja 2011r. wskazali, że wniesienie aportem do spółki (...) w ramach podwyższenia jej kapitału zakładowego posiadanych przez I. M. udziałów w (...) w zamian za objęcie przez I. M. 1.141 udziałów w kapitale założycielskim (...) odpowiadało wartości udziałów tej spółki objętych przez I. M.. W zakresie transakcji z dnia 19 sierpnia 2011r. biegli przyjęli, że wierzytelność będąca przedmiotem aportu wynikała z umowy pomiędzy I. M. a (...) z 15.11.2000r. i była pochodną z tytułu roszczenia o zwrot zaliczek, które I. M. płaciła na poczet zakupu nieruchomości i jeżeli obejmuje kwotę powiększoną o odsetki, jej wartość została wyceniona poprawnie, jeżeli bez odsetek, to wówczas powstała szkoda w majątku I. M., przy czym wobec dalszych czynności nie było możliwym jednoznaczne ustalenie struktury wierzytelności a zatem tego, czy obejmowała odsetki. Wnioski opinii biegli podtrzymali na rozprawie (k. 159-161).

Z uwagi na zastrzeżenia do treści opinii, w tym przyjętej przez biegłych metody badawczej a także nieuwzględnienia przy opiniowaniu zapisów umowy spółki (...) i przyjętej tam zasady jednomyślności (k. 176-185), Sąd dopuścił dowód z opinii R. G. - biegłego z zakresu ekonomii, finansów przedsiębiorstw, wyceny

akcji i udziałów, planów podziałów, przekształceń i połączeń spółek na okoliczności wskazane w postanowieniu dowodowym z dnia 29 listopada 2019r. (k. 209). Biegły ten wskazał na szereg nieprawidłowości w prowadzeniu rachunkowości I. M., natomiast w zakresie okoliczności istotnych dla rozpoznawanej sprawy stwierdził, że wartość udziałów w (...), jak i wierzytelności tej spółki wobec I. M. wniesionych aportem do spółki (...) była zawyżona lub wątpliwa jeszcze w ewidencji I. M.. Ustalił, że wartość godziwa udziałów (...) była zerowa, tym samym wniesienie tego składnika aktywów I. M. do spółki (...) nie spowodowało szkody w majątku I. M.. Odnosząc się do wartości wierzytelności I. M. wobec (...) będącej przedmiotem czynności z dnia 19 sierpnia 2011r. biegły wskazał, że jej ustalenie w oparciu o dostępne dokumenty jest niemożliwe. Zdaniem biegłego, status tej wierzytelności budzi wątpliwości co do możliwości jej windykacji w warunkach uznanych za wymagane dla wyznaczenia wartości godziwej w dacie wnoszenia do spółki (...). Biegły wskazał na zawyżenie wartości aportów do spółki (...) a w konsekwencji nieuzasadnione ekonomicznie zawyżenie jej kapitału zakładowego (k. 218-243, k. 260-263).

Mając na względzie przywołane wnioski opiniujących w sprawie biegłych stwierdzić należy, że choć zostały sformułowane w oparciu o inne metody badawcze, to są zgodne w zakresie braku dowodowych podstaw do przyjęcia, by te działania oskarżonego, które zostały objęte aktem oskarżenia, spowodowały szkodę w majątku spółki (...) i to w takiej wysokości, by podlegały

ocenie jako przestępstwo z art. 296 kk.

Biegli, w szczególności R. G., wskazywali na braki w dokumentacji księgowej spółki, z tego powodu jej nierzetelność i choć nie sposób wykluczyć, że okoliczność ta mogła wpłynąć na wnioski opinii, to jednak ma charakter trwały i nieusuwalny.

Niezależnie od powyższego, wnioski opinii biegłego R. G. wprost wskazują, że sytuacja spółki (...) (podobnie I. M.) już w czasie znacznie poprzedzającym zdarzenia ujęte w zarzucie była zła, z tego bowiem wynika zerowa wartość jej udziałów w dacie ich wniesienia jako aport do spółki (...). Sama skarżąca, kwestionując prawidłowość oddalenia przez Sąd wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodów z dokumentów – pozwu oraz nakazu zapłaty – podnosi, że I. M. zalegała z płatnościami publicznoskarbowymi już za 2000r, a zatem w czasie znacznie poprzedzającym zdarzenia ujęte w zarzucie aktu oskarżenia i zakwalifikowane przez oskarżyciela jako zabronione przez art. 296 kk. W konsekwencji, w stanie faktycznym analizowanej sprawy, dalsze dowodzenie w tym zakresie, nawet w przypadku potwierdzenia działania oskarżonego na szkodę I. M., ustalenie szkody czyniłoby problematycznym, co jednak istotniejsze - skutkowałoby niedopuszczalnym wyjściem poza granice oskarżenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy słusznie oddalił wnioski dotyczące dopuszczenia kolejnego dowodu na okoliczność wyceny wartości udziałów (...), czy dołączenia dokumentów. Biegły R. G., co dostrzega także autorka

apelacji, uwzględnił przy wydawaniu opinii wartość nieruchomości wchodzących w skład majątku tej spółki i wprost odniósł się do tej kwestii tak w opinii pisemnej, jak i w czasie jej ustnego uzupełnienia. Wnioski te oskarżyciela z pewnością nie satysfakcjonują, co jednak nie oznacza, by wymagały dalszego dowodzenia. Niezależnie od tego, czy podstawę oskarżenia stanowi akt oskarżenia wniesiony przez prokuratora, czy też innego oskarżyciela, istotą postępowania w fazie rozprawy głównej stanowi ocena zasadności oskarżenia a nie poszukiwanie dowodów na jego uzasadnienie. Raz jeszcze należy wskazać, że skoro dotychczasowe efekty postępowania dowodowego, w tym wnioski specjalistycznych opinii biegłych, wskazują, że szkoda w majątku I. M. w wyniku zdarzeń odzwierciedlonych w zarzucie nie powstała, a jeżeli nawet, to jej ustalenie jest niemożliwe, to w takich warunkach wykluczone jest ustalenie, by oskarżony działał z zamiarem jej spowodowania i to jeszcze w takiej wysokości, która działanie to kwalifikuje jako przestępstwo z art. 296 kk.

Zarzut III.

Sąd Okręgowy nie uchybił zasadom wskazanym w art. 7 kpk i art. 410 kpk przy ocenie wartości dowodów osobowych, jak też opinii biegłego.

Nie ulega wątpliwości, że u podstaw wszczęcia i prowadzenia rozpoznawanej sprawy, jak i wielu innych z udziałem tych samych stron, pozostaje narastający od lat konflikt na tle ich uprawnień do zarządzania spółkami, w których udziały posiada zaginiony R. S. (1), jak też odmiennego pojmowania działania w interesie

tychże podmiotów. To powoduje, że relacje słuchanych w sprawie osób w mniejszym lub większym stopniu nacechowane są subiektywizmem a ich treść (co wskazano na wstępie), w szczególności formułowane przez świadków oceny, w dużej mierze uwarunkowane są tym, z którą stroną konfliktu przesłuchiwany świadek się utożsamia. W takich okolicznościach, zasadnicze znaczenie dla czynionych w sprawie ustaleń faktycznych, miały te dowody, które mają charakter obiektywny, zatem dokumenty i opinia biegłego, której wnioski uzasadniają zaskarżone rozstrzygnięcie.

Rację ma skarżąca, że część wniosków opinii biegłego R. G. obciąża oskarżonego, błędnie jednak wywodzi, że jest to równoznaczne z możliwością przypisania mu sprawstwa czynu z art. 296 kk. Biegły wskazał, że powołanie spółki (...) na zasadach określonych w jej umowie było niekorzystne dla większościowego udziałowca, czyli I. M., ale skoro biegły jednoznacznie przy tym wypowiedział się co do rzeczywistej wartości aportów wniesionych do spółki, a to one miały stanowić o jej majątku, to ta okoliczność w powiązaniu z pozostałymi wnioskami opinii, nie pozwala na przyjęcie, by oskarżony zrealizował znamiona przestępstwa niegospodarności. Co przy tym istotne, a wymaga powtórzenia, biegły wskazał, że kondycja I. M. jeszcze przed powołaniem spółki (...) była na tyle zła, że mogła skutkować wszczęciem postępowania upadłościowego, jednak te okoliczności faktyczne nie są objęte ramami oskarżenia.

W konsekwencji, niezależnie od tego, jak sytuację I. M. i

sposób zarządzania spółką przez oskarżonego w czasie objętym zarzutem oceniają świadkowie i on sam, wnioski opinii biegłego wykluczają ocenę ujętych tam zdarzeń jako kryminalne. Chybione w stopniu oczywistym jest przy tym oczekiwanie oskarżenia, by sąd karny dokonał kompleksowej analizy działań oskarżonego w czasie, gdy piastował on funkcję prezesa I. M., bowiem proces karny na etapie postępowania sądowego nie może się sprowadzać do funkcji śledczych, tym bardziej, gdy ich zakres zasadniczo wykracza poza ramy oskarżenia.

Zarzut V.

Stanowisko skarżącej, by Sąd Okręgowy uchybił przepisom prawa procesowego regulującym zasady oceny dowodów poprzez pominięcie przy czynieniu ustaleń faktycznych opinii biegłych (...), tj. M. B. i A. Z., jest nie tylko chybione, ale i niezrozumiałe. Sąd w odniesieniu do tego dowodu nie mógł dopuścić się obrazy art. 7 kpk, bowiem nie uznał go za niewiarygodny, natomiast przyjął, że nie ma on znaczenia dla ustalenia faktów (k. 16-17 uzasadnienia). Opinia przywołanych biegłych wprost przeczy tezom oskarżenia, z tego też powodu skutkowało umorzeniem śledztwa. Trudno zatem dociec, w czym skarżąca upatruje naruszenia prawa oskarżyciela w stanowisku sądu co do tego dowodu.

Zarzut VI.

Sąd Okręgowy, wbrew stanowisku skarżącej, w uzasadnieniu wyroku wskazał, które okoliczności uznał za udowodnione, bądź przeciwnie i co legło u podstaw takiej oceny. Sferę motywacyjną wyroku, szczególnie w zakresie analizy

wartości poszczególnych dowodów, charakteryzuje lakoniczność, jednak powyższe ani nie uniemożliwia, ani nawet nie ogranicza możliwości dokonania jego kontroli instancyjnej. Dla porządku wskazać jedynie należy, że nawet wówczas, gdy uzasadnienie wyroku nie spełnia wymogów art. 424 kpk, uchybienie to nie może stanowić podstawy uchylecia wyroku – art. 455a kpk.

Chybiony jest zarzut apelacji, by Sąd nie rozważył możliwości oceny działania oskarżonego jako występku z art. 296 § 4 kk, skoro bowiem Sąd uznał, że w sprawie brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu spowodowania szkody, to powyższe wyklucza jego odpowiedzialność także na gruncie przywołanego przepisu.

Wobec bezzasadności zarzutów obrazy prawa procesowego, w szczególności tych jego przepisów, które dotyczą oceny materiału dowodowego sprawy, bezpodstawne jest stanowisko skarżącej, by ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy były wadliwe.

Zarzuty dotyczące czynu z pkt. II.

Zarzut VII i IX.

Sąd Okręgowy nie uchybił przywołanym przez pełnomocnika przepisom prawa procesowego dokonując oceny materiału dowodowego sprawy co do czynu z art. 276 kk.

Uwzględniając okoliczności, do których Sąd Apelacyjny odwołał się we wstępnej części uzasadnienia a wskazujące na warunki, w jakich po zaginięciu R. S. (1) zarządzano spółkami, w których posiadał on

udziały a zatem konfliktu pomiędzy oskarżonym a E. S. oraz jego skutki dla sposobu ukształtowania zawodowych relacji tych osób, w pełni należy podzielić ocenę Sądu Okręgowego w zakresie wartości dowodów osobowych. Sąd słusznie wskazał, że dokumenty I. M. w czasie objętym zarzutem były przechowywane w jej siedzibie przy ul. (...), na co wprost wskazuje wynik czynności przeszukania pomieszczeń spółki skutkujący zabezpieczeniem dokumentacji (k. 418, 449-460, tom III akt śledztwa). Tak oskarżony jak i świadkowie zgodnie wskazują, że umówiony termin odbioru tej dokumentacji wyznaczony z inicjatywy E. S. nie doszedł do skutku z powodu nieobecności oskarżonego, który poinformował jednak świadka, że w tej dacie nie może być obecny w siedzibie I. M. (wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadków E. S., E. P., E. Z.). Niezależnie od tego, czy powód nieobecności oskarżonego był taki, jak on sam podał, czy też wynikał z woli utrudnienia drugiej stronie zawodowego funkcjonowania, nie sposób przyjąć, by zachowanie takie mogło podlegać ocenie jako kryminalne ukrywanie dokumentu, skoro o takowym można mówić wówczas, gdy dokument jest ulokowany w miejscu nieznanym dla osoby upoważnionej, a taka sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie miała miejsca.

Nie można przy tym zgodzić się ze skarżącą, by w czasie objętym zarzutem oskarżony nie był uprawniony do dysponowania dokumentacją spółki (...), skoro Sąd Okręgowy stwierdził nieważność uchwały z 5 kwietnia 2012r. w przedmiocie zawieszenia oskarżonego w czynnościach prezesa

zarządu spółki (k. 212-220, 272, 2172-2179 akt śledztwa).

Wskazać w końcu należy, że wobec tak ogólnego (szerokiego) opisu czynu, jaki oskarżyciel przyjął, aktualne twierdzenie, że część dokumentacji objętej tym zarzutem nadal pozostaje w wyłącznej dyspozycji oskarżonego, nie może być skuteczne. Przyjęty przez oskarżyciela opis czynu z art. 276 kk przeczy podstawowym regułom prawa procesowego (art. 332 kpk, w szczególności § 1 pkt 2 tego przepisu) uniemożliwiając jakąkolwiek weryfikację tego, jakie konkretnie dokumenty oskarżony miał ukryć i to w sposób przestępczy. Akceptując sposób argumentacji pełnomocnika oskarżyciela, oskarżony mógłby trwale pozostawać w stanie oskarżenia, skoro skarżąca takie argumenty podnosi w apelacji nie precyzując jednocześnie, jakie konkretnie dokumenty znajdowały się a nadto nadal znajdują się w jego wyłącznym i bezprawnym posiadaniu. Trudno nie dostrzec, że taki sposób uzasadniania zarzutów apelacji służy wykazaniu wadliwości sądu w zakresie zasadniczego zarzutu, czyli czynu z art. 296 kk, skoro autorka apelacji podnosi, że gdyby tymi pozostałymi dokumentami (bliżej niesprecyzowanymi) dysponował opiniujący w sprawie biegły, to z pewnością inne byłyby wnioski opinii. Tak sformułowane zarzuty nie mogły być jednak skuteczne.

Zarzut VIII.

Uzasadnienie braku uwzględnienia zarzutu przedstawiono przy omówieniu zarzutu VI.

Wniosek	
O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutów apelacji.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie stwierdzono.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Całość wyroku.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Omówiono wyżej.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięzłe o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II. III.	<p>Sąd zasądził od oskarżyciela subsydiarnego na rzecz oskarżonego kwotę 1.200zł z tytułu zwrotu kosztów obrony w postępowaniu apelacyjnym stosownie do treści art. 616 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 640 kpk w zw. z art. 636 § 1 i 3 kpk w zw. z § 11 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.1800).</p> <p>Obciążenie oskarżyciela subsydiarnego kosztami postępowania apelacyjnego znajduje uzasadnienie w treści art. 640 kpk w zw. z art. 636 § 1 i 3 kpk.</p>

7. PODPIS
Katarzyna Capałowska Ewa Gregajtys Anna Kalbarczyk

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# zmiana